

terne kunne møde; om man nemlig kan vente, at Forlig ligesaameget vil komme istand, naar Parten møder ved Procurator, som naar han møder personligt. Dette troer jeg ikke, at man kan vente af den allerede omtalte Grund, nemlig at den Part, som ikke er Procurator, ikke vil udtale sig aabent for Commissionen. Naar den ærede Forslagsstiller ogsaa har paaberaabt sig og lagt særdeles Vægt paa, at det skulde være Parternes naturlige Ret, at kunne sende Procuratorer i Forligelsescommissionen for sig, saa sees det jo let, at dette Argument ikke har noget at betyde; thi, hvad der spørges om er, hvad der er det hensigtsmæssigste til at opnaae det Niemed, som Lovgivningen har havt med Forligsvæsenet. Man har ikke havt det Mindste imod, at Procuratorer forlige Sagerne, og det er vistnok aldeles rigtigt, som den ærede Forslagsstiller bemærkede, at mange Sager forliges af Procuratorerne baade før og efter at de komme for Retten. Et Andet derimod er, om man ogsaa kan antage, at flere Sager ville blive forligte, naar Sagførere tillige kom i Forligelsescommissionen og der forhandlede Sagen som Besuldmægtigede. Jeg kan i saa Henseende ikke ansee det som afgjørende, at, da man i Aaret 1822 indhentede Erklæring fra Forligelsescommissionen i Kjøbenhavn, om Misbrug havde fundet Sted i de Tilfælde, Procuratorer havde mødt, at det da blev ytret, at man ikke havde bemærket, at Sagførere søgte at forhindre Forlig. At Loven kan omgaaes derved, at Procuratorer sende en Contoirbetjent, som ikke har Fuldmagt til at møde i Retten, er Noget, som ikke kan forhindres, men det maa dog bemærkes, at dette ikke gaaer er det Samme, som naar en Fuldmægtig hos en Procurator, der kan møde i Retten i de Sager eller Processer, Procuratoren skal føre, møder og er tilstede i Forligelsescommissionen.

Hvad dernæst den anden Deel af Sagen angaaer, hvorvidt det kan være skadeligt eller ikke, at Procuratorer udnævnes til Forligelsescommissairer, da skal jeg først bemærke, hvad ogsaa selve den ærede Forslagsstiller gjorde opmærksom paa, at denne Deel af Forslaget kun i meget faa Tilfælde kan have nogen Interesse; thi udenfor Kjøbenhavn er der paa de fleste

Steder saa faa Sagførere i en Jurisdiction, som oftest 1 eller høist 2, at nogen Sagfører ikke lettelig vil kunne være tjent med at modtage et Hver som Forligelsescommissair, idet han derved vil miste den Afgang, som han ellers har, til at kunne blive benyttet af Parterne i sin Egenstabs som Sagfører. Der kan saaledes kun være Tale om, at enkelte Procuratorer i Kjøbenhavn, som tillige ere Borgerepræsentanter, kunne have Lykt til at udnævnes til Forligelsescommissairer. Forøvrigt maa man, naar Spørgsmaalet er om en Procurator kan være Forligelsescommissair eller ikke, vel overveie, om han, paa Grund af denne sin Stilling, skal være udelukket fra at føre de Sager, der blive forhandlede i den Commission, af hvilken han er Medlem. Skal han være udelukket herfra, vil vistnok ingen Procurator ønske at paatage sig en saadan Stilling, og, hvis han havde gjort det, vilde de, som skulle have Veiledning hos en Procurator, ofte derved blive generede. Dersom de nemlig søgte Raad hos en saadan Sagfører, som tillige var Forligelsescommissair, kunde det Tilfælde meget let indtræffe, at han ikke turde slyde det fra sig at understøtte Parten med sine Raad, men saa maatte han melde Forsald i Forligelsescommissionen og en Anden udnævnes i hans Sted, og det kan forudsæes, at dette ikke saa sjældent vilde skee. Havde en Part derimod ikke forud raadført sig med nogen Sagfører, mener jeg, at den Paagjældende, naar det ikke kom til Forlig, ofte maaskee vilde søge at faae netop denne Procurator til at føre sin Sag, men det kan han ikke under den gjorte Forsætning.

I det modsatte Tilfælde, naar man, som den ærede Forslagsstiller troer, at den Omstændighed, at Parterne havde til Sagfører et Medlem af den Forligelsescommission, i hvilken Sagen bliver behandlet, ikke skulde udelukke en saadan Sagfører fra at føre Sagen, saa kommer det selv Samme igjen, som i de fleste Tilfælde finder Sted, naar Procuratorer møde som Besuldmægtigede i Forligelsescommissioner, idet jeg saa maa antage, at Parterne ikke ville udtale sig med fuldkommen Aabenhed, da hver af dem maatte befrygte, at den Procurator, der sidder som Medlem i